

Arrest

nr. 187 922 van 2 juni 2017
in de zaak RvV 201 819 / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 15 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 maart 2017 dat vanuit de transitzone geen aanvraag kan worden ingediend om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. BRIJS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 6 november 2016 aan op de nationale luchthaven te Zaventem. Zij was in het bezit van een paspoort voorzien van een visum type C.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 6 november 2016 de beslissing tot nietigverklaring van het visum type C van verzoekster en de beslissing tot terugdrijving.

1.3. Verzoekster diende op 14 november 2016 een asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 14 november 2016 de beslissing tot binnenkomstweigering met teruggedrijving. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) nam op 23 december 2016, in antwoord op verzoeksters asielaanvraag, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.6. Bij arrest nr. 181 408 van 30 januari 2017 weigerde ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.7. Verzoekster diende op 3 februari 2017 een tweede asielaanvraag in.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 3 februari 2017 de beslissing tot binnenkomstweigering met teruggedrijving.

1.9. De adjunct-commissaris nam op 16 februari 2017, in antwoord op verzoeksters tweede asielaanvraag, de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.10. Bij arrest nr. 183 516 van 7 maart 2017 verwierp de Raad het beroep dat verzoekster instelde tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 16 februari 2017.

1.11. Bij aangetekend schrijven van 8 maart 2017 diende verzoekster een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging antwoordde op 9 maart 2017 als volgt op verzoekers aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd:

“In antwoord op uw brief van 08.03.2017 deel ik u mede dat de mogelijkheid om een aanvraag tot het bekomen van een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 in te dienen, slechts open staat voor vreemdelingen die op het Belgisch grondgebied verblijven.

Aangezien mevr. [I.D.] het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot teruggedrijving, die haar op 03.02.2017 betekend werd en in toepassing van art 74/5 van de voornoemde wet, in afwachting van de uitvoering van deze beslissing, in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats wordt vastgehouden, werd haar geen toegang tot het Belgisch grondgebied verleend. Alhoewel de transitzone en de gesloten centra, concreet gezien, deel uitmaken van het Belgisch grondgebied, is het daarentegen duidelijk dat de pertinente bepalingen van de Schengengrenscodex (artikel 4) en van de Wet van 15 december 1980 (artikel 4bis) een punt vastleggen waar de vreemdelingen administratiefrechtelijk het grondgebied betreden, en dat de Koninklijke Besluiten van 01.03.1994, 09.07.1998 en 13.05.1999 de juridische fictie creëren waarbij de gesloten centra worden gelijkgesteld met een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Het is dan ook zo dat, volgens de bepalingen van de Schengengrenscodex de buitengrens van het Schengengrondgebied via een erkende grensdoorlaatpost, moet worden overschreden.

Aangezien mevr. [I.D.] deze grensdoorlaatpost niet heeft overschreden, heeft zij administratiefrechtelijk het grondgebied niet betreden en heeft zij a fortiori er geen verblijf in de zin van de Schengengrenscodex en de wet.

In tegenstelling tot hetgeen voorzien is door de bepalingen inzake asiel, maakt artikel 9ter van het verblijf op het grondgebied echter een conditio sine qua non voor zijn toepassing. Beide situaties zijn dan ook objectief verschillend: de ene betreft een vreemdeling die voor zijn overheden moet vluchten, de andere betreft een vreemdeling die de nodige stappen kan nemen in zijn land van herkomst.

Rekening houdend met deze conditio sine qua non kan het artikel 9ter niet toegepast worden op mevr. [I.D.] voor wie het vrij stond om een visum of een toelating tot verblijf omwille van medische redenen aan te vragen bij de Belgische diplomatieke en consulaire vertegenwoordiging in haar land van herkomst.

Tot slot, gezien de ingeroepen medische redenen, zal, conform art.3 van het EVRM, voor elke verwijdering het doktersadvies gevraagd worden omtrent de mogelijkheid tot uitvoering van de terugrijding.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. Verweerder werpt op dat de in casu aangevochten akte geen aanvechtbare beslissing is. Hij betoogt dat er geen sprake is van een handeling waarbij wordt beoogd een wijziging aan te brengen in de bestaande rechtstoestand van verzoekster. Hij licht hierbij toe dat er geen einde wordt gesteld aan enig verblijfsrecht van verzoekster en stelt dat de bestreden akte een louter informatieve brief is.

3.1.2. Om ontvankelijk te zijn moet een beroep tot nietigverklaring gericht zijn tegen een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtstoestand, dan wel om een zodanige wijziging te beletten (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, 26).

De Raad stelt vast dat in de door verweerder als informatieve brief omschreven akte wel degelijk een beslissing is verrat, met name de beslissing om geen (gunstig) gevolg te geven aan verzoeksters aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd. De bestreden akte dient dan ook te worden beschouwd als een handeling die erop is gericht een wijziging van de rechtstoestand van verzoekster – meer specifiek een wijziging in haar verblijfsrechtelijk statuut – te beletten.

Verweerder kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat de in voorliggende zaak bestreden beslissing geen aanvechtbare rechtshandeling is.

De opgeworpen exceptie is ongegrond.

3.2. Daarnaast betwist verweerder de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij betoogt tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Terwijl

[...]

De rechtspraak reeds eerder deze motivering verwierp en stelde dat de transitzone deel uitmaakt van het Belgisch grondgebied waarbij de betrokkene niet van zijn rechten kan worden beroofd om een aanvraag in te dienen.

Het Europese hof van Justitie heeft in de arresten CEDH, *Amuur c France* (Requête n° 17/1995/523/609) - 20 mai 1996 ; § 52. en CEDH, *Shamsa c Pologne* (Requêtes nos 45355/99 et 45357/99) - 27 novembre 2003 ; § 45 uitdrukkelijk gesteld dat de exterritorialiteitsstatus niet kan worden toegepast op de transitzone.

Het arrest *Amuur v. Frankrijk* :

« 52. The Court notes that even though the applicants were not in France within the meaning of the Ordinance of 2 November 1945, holding them in the international zone of Paris-Orly Airport made them subject to French law.

Despite its name, the international zone does not have extraterritorial status. In its decision of 25 February 1992 the Constitutional Council did not challenge the legislature's right to lay down rules governing the holding of aliens in that zone. For example, the Law of 6 July 1992 (see paragraph 23 above) provides, *inter alia*, for the intervention of the ordinary courts to authorize holding for more than four days, the assistance of an interpreter and a doctor and the possibility of communicating with a lawyer. The Decree of 15 December 1992 (see paragraph 24 above) lays down the procedural rules applicable to proceedings brought in accordance with that Law. The Decree of 2 May 1995 (see paragraph 25 above) gives the delegate of the United Nations High Commissioner for Refugees or his representatives and humanitarian associations permanent access to the zone.

However, these rules - which postdate the facts of the case - were not applicable at the time to the applicants. »

En in het arrest *Shamsa vs. Polen* :

"La Cour constate que même si les requérants ne se trouvaient pas en Pologne au sens où l'entend le Gouvernement, leur maintien dans la zone de transit les faisait relever en fait du droit polonais. Rien dans l'argumentation présentée par le Gouvernement ne lui permet de considérer que la zone en question bénéficie du statut d'extraterritorialité."

Vertaling : "Het Hof stelt vast dat zelfs indien de verzoekers zich niet op het grondgebied bevonden op de wijze zoals de regering het begrijpt, hun vasthouding in de transitzone maakt dat zij afhangen in feite van Pools recht. Niets in de argumentatie van de regering laat toe te stellen dat de betreffende zone van het statuut van extraterritorialiteit zou genieten."

Evengoed werd in de Belgische rechtsspraak geoordeeld dat wanneer de Dienst vreemdelingenzaken weigerde een aanvraag tot machtiging tot verblijf te registreren:

RvS Arrest nr 57.831 van 25 januari 1996.

« uit constante rechtspraak van de correctionele rechtbanken kan niet anders dan afgeleid worden dat het grondgebied van de nationale luchthaven wel degelijk onder het imperium van de Belgische Staat valt.

De term "verblijven" duidt op een feitelijke toestand. Dit kan trouwens niet anders aangezien de vreemdeling die zich beroept op artikel 9, alinea 3 van de wet van 15 december 1980 uiteraard nog niet beschikt over een machtiging tot verblijf en dus nooit kan ingeschreven zijn in hetzij een vreemdelingen-hetzij een bevolkingsregister. Door de aanvraag tot machtiging tot verblijf door verzoeker gericht aan de burgemeester van Zaventem onontvankelijk te verklaren schendt bijgevolg de Belgische Staat de bepalingen van voornoemd artikel. »

Arrest RvV 50.390 du 28/10/2010 met verwijzing naar het arrest van de raad van State van 21 januari 2002. nr. 102.722.

"la zone de transit aéroportuaire fait effectivement partie du territoire belge, ainsi que cela est d'ailleurs explicité dans l'arrêt n° 102.722 du 21 janvier 2002 du Conseil d'Etat. Cette zone constitue une simple fiction juridique à l'intérieur de laquelle le requérant bénéficie de droits identiques à ceux qui « séjournent à antérieur » du territoire belge en toute illégalité. Il s'agit, en réalité, d'une simple zone

facilitant le travail des autorités belges. En effet, comme le souligne l'arrêt précité du Conseil d'Etat, cette zone présente la particularité d'admettre les étrangers (...) afin de faciliter le transport aérien (...) ». Toutefois, les autorités belges y bénéficient de la plénitude de leur compétence. Dès lors, le Conseil ne peut que constater qu'il ne peut en aucun cas être refusé au requérant d'introduire une demande d'autorisation de séjour fondée sur l'article 9ter de la loi précitée du 15 décembre 1980 et ce; pour les motifs mentionnés ci-dessus.... . Dès lors, il y a lieu d'annuler l'acte attaqué tout en soulignant que l'examen de la seconde branche du moyen ne serait pas susceptible de conduire à une annulation aux effets plus étendus...."

Vertaling : "De transitzone op de luchthaven maakt effectief deel uit van het Belgisch grondgebied, zoals uitdrukkelijk gesteld in het arrest 102.722 van 21 januari 2002 van de Raad van State. Deze zone is een juridische fictie binnen de welke de verzoeker over dezelfde rechten beschikt als diegenen die illegaal" in het binnenland verblijven" van het Belgische grondgebied. Inderdaad, zoals het geciteerde arrest van de Raad van State onderlijnt, heeft deze zone als specificiteit dat zij vreemdelingen toelaat om het luchtverkeer te faciliteren.." De Belgische overheid heeft er evenwel volheid van bevoegdheid en kan in geen geval weigeren een aanvraag tot weigering van verblijf in te dienen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, om deze redenen hierboven vermeld. De bestreden beslissing moet geannuleerd worden..."

Dezelfde redenering kan tenslotte worden afgeleid uit rechtspraak van het Hof van Cassatie in strafzaken namelijk omtrent de constitutieve elementen van het misdrijf mensenhandel :

Cass N° P990611N - 22 juin 1999:

« Attendu que l'infraction prévue à l'article 77bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, ne présente aucun lien avec la légalité de l'entrée ou du séjour de l'étranger dans le Royaume, ni avec la distinction légale y afférente en ce qui concerne les mesures d'éloignement, mais vise à sanctionner la personne qui, de quelque manière que ce soit, contribue à permettre cette entrée ou ce séjour, où que ce soit dans le Royaume, et qui, à cette fin, cause ou entraîne l'absence de liberté de l'étranger; Qu'en ce qui concerne l'accès, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, il ne résulte pas de la distinction légale entre la zone de transit aéroportuaire et le reste du territoire du Royaume, que la zone de transit ne fait pas partie du Royaume et que la loi susmentionnée n'y est pas applicable; Que l'entrée ou le séjour de l'étranger dans cette zone de transit est un élément constitutif de l'infraction de la traite des êtres humains, prévue à l'article 77bis de ladite loi; »

De bestreden beslissing stelt dus ten onrechte dat aangezien verzoekster het grondgebied niet administratiefrechtelijk zou hebben betreden zij geen mogelijkheid zou hebben om een aanvraag tot machtiging tot verblijf om medische redenen in te dienen.

Verzoekster doet precies de aanvraag in België nadat zij medisch is onderzocht en artsen hebben gesteld dat zij lijdt aan ernstige ziekte(n) die maken dat zij niet naar het land van herkomst kan terugkeren in de zin van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter Vw. voorziet :

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

De ingeroepen wettelijke bepalingen aangeven dat elke administratieve beslissing volledig, voldoende en concreet moet gemotiveerd worden.

Dat de formele motivering, gepreciseerd in artikel 3 van de wet van 29/07/1991, adequaat moet zijn.

De bestreden beslissing is manifest niet adequaat gemotiveerd en berust op een manifeste beoordelingsfout gelet op de aangehaalde rechtspraak.

De naleving van deze vereiste moet geëvalueerd worden in functie van het principiële doel van de wet van 1991, zijnde, « toelaten aan degene wie de administratieve bestuurshandeling betreft om de redenen in feite en in rechte te begrijpen die de administratie ertoe geleid hebben de betreffende beslissing te nemen en bijgevolg hem toelaten de wettelijkheid en pertinentie van deze beslissing beter te kunnen begrijpen ». (vrije vertaling, C.E., 14 juin 2002, n° 107.842)

De bedoeling van de vermelde wettelijke bepaling ook neerkomt op het verplichten van de administratie om "de rechter een grondige basis te bieden voor zijn legaliteitscontrole" en dat "de algemene verplichting om de administratieve handelingen te motiveren eveneens een essentiële garantie uitmaakt voor de goede werking, namelijk de legaliteitscontrole van de administratieve bestuurshandelingen" (vrije vertaling, Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

Dat E. Cerexhe en J. Vande Lanotte herhalen dat wanneer het beslissingen betreft die het voorwerp hebben uitgemaakt van discussies over dewelke de overheid een grote appreciatiemarge beschikken, de motivering gedetailleerd moet zijn.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoekster toelaten de reden te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009).

Ontegensprekelijk heeft verzoekster een aanvraag tot machtiging van verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de Wet van 15/12/1980 die evident niet werd beoordeeld.

In casu is het niet te ontkennen dat de bestreden beslissing fundamentele rechten zoals artikel 3 EVRM (zie eerste middel ook), in het gedrang brengt en schendt.

In vier arresten uitgesproken in algemene vergadering stelde de RvV in alle geval dat in geval een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis werd ingediend, en een bevel afgegeven wordt, de verwerende partij bij de afgifte van een bevel nagaan of de grondrechten, bijvoorbeeld de artikelen 3 of 8 EVRM, niet dreigen geschonden te worden indien in de aanvraag om machtiging tot verblijf (of daarna) de vreemdeling zich beroept op een van deze grondrechten, moet het bevel wel op dit vlak gemotiveerd worden (RvV 31 juli 2008, T. Vreemd. 2008, 276, noot L. DENYS, "De hangende aanvraag op grond van artikel 9 Vw. en de afgifte van een bevel: tussen hangen en wurgen?"; in dezelfde zin RvV 20 maart 2009, T. Vreemd. 2009, 221; RvV 17 september 2009, Rev.dr.étr. 2009, 406).

A priori, voor een aanvraag op grond van 9ter geldt dus des te meer dat de verwerende partij zich moet uitspreken over de aanvraag precies omdat verzoekster de onmogelijkheid tot terugkeer om medische redenen inroept.

Geheel ongeloofwaardig stelt de verwerende partij in fine in de bestreden beslissing dat zij vooraleer tot een verwijdering over te gaan zal onderzoeken of er een mogelijke schending is van artikel 3 EVRM.

Dit beweerdde voornemen wordt in de feiten totaal tegengesproken door de eigen houding van verwerende partij die ondanks de indiening van een aanvraag 9ter, zonder enig advies ter zake in te winnen bij een arts de repatriëring heeft willen doorzetten op 09/03/2017 ondanks de duidelijke tegenindicatie die door de arts op 08/03/2017 wordt gegeven omwille van de ernstige psychiatrische problematiek waarvoor sinds begin februari pas een behandeling is opgestart."

4.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, dewelke de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijf geven kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de verzoekende partij hun beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hen geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Uit voormelde bepaling blijkt genoegzaam dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts kan worden ingediend door de vreemdeling die daadwerkelijk op het Belgische grondgebied verblijft. De verzoekende partij betwist zulks an sich nergens in haar inleidend verzoekschrift.

Zie ook:

“Bij artikel 9ter (nieuw) worden dus tegelijk een vormelijke en een inhoudelijke kwestie geregeld, aangezien daarbij wordt bepaald op welke voorwaarden de vreemdeling zijn aanvraag van op het Belgisch grondgebied mag indienen en tegelijk de discretionaire bevoegdheid wordt omschreven die met toepassing van artikel 9, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 aan de Minister of zijn gemachtigde wordt toegekend.” (Parl. Hand. Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, 183)

De verzoekende partij meent evenwel dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ten onrechte oordeelde dat de verzoekende partij de grensdoorlaatpost niet heeft overschreden en om die reden niet administratiefrechtelijk het grondgebied heeft betreden en er aldus a fortiori geen verblijf heeft.

De kritiek van de verzoekende partij mist grondslag.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat de verzoekende partij reeds sedert 06.11.2016 de binnenkomst in het Rijk geweigerd is, waardoor zij in toepassing van artikel 74/5 van de Vreemdelingenwet wordt vastgehouden in een aan de grens gelegen plaats.

Artikel 74/5 van de Vreemdelingenwet stipuleert uitdrukkelijk dat een vreemdeling die in een aan de grens gelegen plaats wordt vastgehouden niet wordt beschouwd als zijnde gemachtigd om het Rijk binnen te komen.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij aan de grens werd tegengehouden en niet werd toegelaten om het Rijk binnen te komen, kan niet ernstig worden voorgehouden dat zij zou kunnen worden beschouwd als een in België verblijvende vreemdeling, in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij verwijst in haar enig middel naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, waaruit zou blijken dat de exterritorialiteitsstatus niet kan worden toegepast op de transitzone. De verzoekende partij meent dat uit de door haar aangehaalde arresten blijkt dat zij als een in België verblijvende vreemdeling dient te worden beschouwd.

In antwoord op de verzoekende partij haar beschouwingen, laat verweerder gelden dat uit de door haar aangehaalde rechtspraak allerm minst blijkt dat een in de transitzone verblijvende vreemdeling kan worden beschouwd als een in België verblijvende vreemdeling.

Het loutere feit dat het Belgische recht op de verzoekende partij van toepassing is, zoals overigens blijkt uit het feit dat de verzoekende partij reeds herhaaldelijk asielaanvragen kon indienen én zich tot de bevoegde Belgische rechter kon richten, volstaat uiteraard niet om te besluiten dat een vreemdeling aan wie de toegang tot het Belgische grondgebied uitdrukkelijk is geweigerd, desalniettemin zou moeten worden beschouwd als verblijvend op het Belgische grondgebied.

Verweerder merkt volledigheidshalve ook nog op dat de Belgische rechtsorde geen precedentenwerking kent, zodat het loutere feit dat eerder zou zijn geoordeeld dat het verblijf in de transitzone wel zou moeten worden beschouwd als een verblijf op Belgisch grondgebied, uiteraard niet volstaat om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Zie ook:

“Bovendien hebben arresten van de Raad in een continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde (cf. RvS 28 januari 2011 nr. 6482 (c)) “ (R.v.V. nr. 78 429 van 29 maart 2012)

“Daar waar de verzoekende partij in dit licht ter terechtzitting tevens verwijst naar rechtspraak van deze Raad, met name de arresten met nummers 116 741 en 116 742, dient er op gewezen dat precedenten in het Belgische rechtssysteem geen bindende kracht hebben. Elke zaak dient individueel beoordeeld te worden. Andersluidende uitspraken in gelijkaardige gevallen zijn mogelijk zonder dat er sprake is van een aantasting van de rechtsgeldigheid van deze uitspraken. De Raad dient dan ook niet verder in te gaan op de door de verzoekende partij aangehaalde rechtspraak (RvS cass. 16 december 2009, nr. 198.981). De verzoekende partij toont immers niet aan dat zij zich in een gelijkaardige of identieke

situatie bevindt die eenzelfde conclusie zou rechtvaardigen. De verzoekende partij kan niet met dienstig gevolg verwijzen naar voormelde arresten, waarbij de verzoekende partijen overigens afkomstig zijn van respectievelijk Ghana en Afghanistan.” (R.v.V. nr. 118.899 van 14 februari 2014)

Er kan eenvoudigweg niet worden betwist dat aan de verzoekende partij reeds herhaaldelijk de binnenkomst in het Rijk uitdrukkelijk geweigerd is, zodat zij ontegensprekelijk niet als een in België verblijvende vreemdeling kan worden beschouwd.

Terwijl de specifieke status van de internationale transitzones op luchthavens onder meer bevestiging vindt in de Verordening nr. 810/2009 (gemeenschappelijke visumcode), waarin specifieke voorschriften zijn opgenomen voor de doorreis via de internationale zones. Verweerder merkt op dat de noodzaak van een luchthaventransitvisum zich uiteraard niet zou stellen indien dergelijke transitzone als Belgisch grondgebied dient te worden beschouwd, vermits een visum voor binnenkomst in België in laatstgenoemd geval noodzakelijk zou zijn.

Er kan niet dienstig anders worden voorgehouden.

Geheel terecht merkt verweerder in dit kader op dat het de verzoekende partij toekwam om de nodige stappen te ondernemen in haar land van herkomst, indien zij meende op grond van medische elementen tot verblijf in het Rijk te moeten worden gemachtigd. De verzoekende partij heeft evenwel nagelaten zulks te doen en is slechts voor de eerste maal met een voorgehouden medische problematiek op de proppen gekomen, nadat haar asielaanvraag negatief was afgesloten.

In zoverre de verzoekende partij nog een schending van artikel 3 EVRM aanvoert, merkt verweerder op dat de verzoekende partij niet aangeeft wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 EVRM en te stellen dat “het niet te ontkennen is dat de bestreden beslissing fundamentele rechten zoals artikel 3 EVRM in het gedrang brengt en schendt” maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging door de centrumarts van het transitcentrum een medisch verslag liet opstellen, waaruit blijkt dat er geen bijzonder gevaar voor de gezondheid van de verzoekende partij kan weerhouden worden, terwijl er ook geen bijzondere aandachtspunten zijn in verband met de algemene gezondheidstoestand en/of voeding.

In de gegeven omstandigheden kan de verzoekende partij zich niet dienstig beperken tot de bewering dat artikel 3 EVRM zou worden geschonden, doordat zij terug dient te keren naar het land van herkomst om aldaar de geëigende procedure te volgen om een verblijf om medische redenen te bekomen.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat geen gevolg kon worden gegeven aan de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.”

4.3. De Raad merkt op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een vreemdeling de mogelijkheid biedt om vanop het Belgisch grondgebied een aanvraag in te dienen om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Uit de memorie van toelichting bij deze wet blijkt dat het de bedoeling was van de wetgever om met deze bepaling onder meer een praktische invulling te geven aan de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM (cf. *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2478/001, 34 en *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 9). Een vreemdeling die aan een aanmelding

lijdt die dusdanig ernstig is dat de terugreis op zich naar zijn land van herkomst niet kan gebeuren zonder dat zijn fysieke integriteit of zijn leven in het gedrang komt vermag dan ook een verblijfsmachtiging om medische redenen aan te vragen. Een vreemdeling die aantoonbaar dat hij in zijn land van herkomst bij gebrek aan een adequate behandeling van zijn medische problemen in een onmenselijke of vernederende situatie zal terechtkomen kan dit evenzeer doen. Het terugsturen van voormelde vreemdelingen zou immers strijdig zijn met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM.

Gelet op de door de wetgever nagestreefde doelstelling en het feit dat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen bijkomende voorwaarde kan worden gelezen omtrent de aard van het verblijf in het Rijk dient te worden aangenomen dat de in dit wetsartikel gestelde vereiste dat de vreemdeling die een aanvraag wenst in te dienen om op medische gronden tot een verblijf in België te worden gemachtigd een *“in België verblijvende vreemdeling”* moet zijn verwijst naar een feitelijke toestand en niet naar een administratieve situatie.

Er moet tevens worden benadrukt dat het feit dat een vreemdeling zich in de Belgische transitzone bevindt niet inhoudt dat deze in een niemandsland verblijft, waar geen regels zouden gelden of waar een Staat geen rechtsmacht heeft, doch dat hij wel degelijk reeds feitelijk op (een deel van) het Belgisch grondgebied is, waar in regel enkel en alleen de Belgische Staat vermag op te treden (cf. RvS 25 januari 1996, nr. 57.831; RvS 21 januari 2002, nr. 102.722). Het feit dat er een onderscheid kan worden gemaakt tussen de transitzone, die een bijzondere status heeft – personen in deze zone kunnen van hieruit namelijk slechts doorreizen onder bepaalde voorwaarden –, en de rest van het grondgebied geeft geen aanleiding tot de conclusie dat de transitzone op zich geen deel zou uitmaken van het Belgisch grondgebied (cf. Cass. 22 juni 1999, nr. 990611N). Verweerder erkent dit trouwens in de bestreden beslissing aangezien hij uitdrukkelijk stelt dat *“de transitzone en de gesloten centra, concreet gezien deel uitmaken van het Belgisch grondgebied”*.

Verweerders vaststelling in zijn nota met opmerkingen dat in de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt geduid dat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt bepaald onder welke voorwaarden een vreemdeling zijn aanvraag *“vanop het Belgisch grondgebied mag indienen”* laat, gelet op het voorgaande, in casu niet toe te concluderen dat hij verzoekster, die de facto al maanden feitelijk op het Belgisch grondgebied verblijft, de mogelijkheid kon ontzeggen om een aanvraag om verblijfsmachtiging, met toepassing van deze wetsbepaling, in te dienen of dat hij kon weigeren om deze aanvraag te behandelen. De bepalingen van artikel 74/5 van de Vreemdelingenwet, waarnaar verweerder in zijn nota met opmerkingen ook verwijst en waarin is bepaald dat een vreemdeling mag worden vastgehouden in een welbepaalde plaats in het grensgebied in afwachting van een machtiging – die in casu werd gevraagd – om te worden toegelaten tot het (volledige) grondgebied of zijn terugdrijving, laten evenmin toe tot dit besluit te komen.

Het door verweerder in de bestreden beslissing ingenomen standpunt is bovendien ook kennelijk onredelijk, nu verweerder erkent dat hij, om te voldoen aan de bepalingen van artikel 3 van het EVRM, hoe dan ook een medisch advies zal moeten inwinnen alvorens hij verzoekster kan terugdrijven en niet kan worden voorbijgegaan aan het feit dat indien uit dit advies blijkt dat verzoekster niet kan worden teruggedreven hij haar noodgedwongen ook *“administratiefrechtelijk”* toegang zal dienen te verlenen tot het volledige grondgebied van het Rijk, waarna zij, conform verweerders interpretatie van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, toch een verblijfsmachtiging zal kunnen krijgen.

In zoverre verweerder er verder nog op wijst dat verzoekster in het verleden door een centrumarts reeds geschikt werd bevonden om te reizen kan de Raad slechts vaststellen dat geenszins wordt aangetoond dat deze arts rekening heeft gehouden met de door verzoekster ingeroepen, en met overtuigingsstukken onderbouwde, problematiek dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet zal kunnen beschikken over levensnoodzakelijke medicatie. De toetsing die verweerder, in het raam van artikel 3 van het EVRM en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dient te laten doorvoeren is ruimer dan het enkel verifiëren of een vreemdeling in staat is om te reizen (cf. EHRM 13 december 2016, nr. 41.738/10, Paphosvili v. België). Verweerder gaat hieraan voorbij.

Het feit dat verweerder een formeel standpunt dient in te nemen omtrent een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen biedt ook de garantie dat verzoekster de mogelijkheid heeft om haar rechtsmiddelen te laten gelden indien zij van oordeel zou zijn dat de beslissing van verweerder zou zijn aangetast door een onwettigheid. Een dergelijke garantie is er niet bij de loutere belofte van verweerder

dat een terugnrijving pas zal worden doorgevoerd nadat is onderzocht of artikel 3 van het EVRM hiertoe geen beletsel vormt.

Verzoekster kan worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door in de bestreden beslissing te duiden dat een vreemdeling die "administratiefrechtelijk" het grondgebied niet heeft betreden geen aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van voormelde wetsbepaling, zou kunnen indienen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 maart 2017 dat vanuit de transitzone geen aanvraag kan worden ingediend om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK